

Den sidstnævnte Betingelse og den lastefulde Bandel skal jeg erkjende lader sig bedømme og kan ligesaagodt bedømmes af en saadan Bestyrelse, som af en almindelig Fattigbestyrelse. Men Dovensfaben er det overmaade vanskeligt at bedømme, og vi maa jo ikke se blot paa Forholdene i Landkommunerne, men ogsaa paa Forholdene i Kjøbenhavn. Seg skal sige, hvorfor det blandt Andet er vanskeligt at bedømme Dovensfaben og ogsaa Driftsældigheden. Det ligger deri, at naar den Bedkommende har skaffet sig blot en lempelig Ud-gang til en Sygekasse, saa er Døren lukket op, saa har han efter Paragrafen et Stempel af legal Værdighed, og saa vil en Bestyrelse, der jo maa forudsættes at ville være samvittighedsfuld, meget betænke sig paa at negte ham Hjælp. Dette, at han vil ernære sig og Sine saa godt, han kan, er et overordentlig vanskeligt Moment at bringe med i Betragtning. Dertil kommer et andet Moment, som jeg ikke ganske maa undlade at tage Hensyn til; det er den kommunale Understøttelsekasses Stilling overfor Fattigvæsenet og overfor Udgangen til at faae Dækning efter § 7. Naar Understøttelsekassen siger Nei, saa kommer den Bedkommende over paa Kommunens Fattigvæsen; men siger den Ja, saa faar han Hjælp af Kassen, og saa udredes den kun med $\frac{1}{4}$ af Kommunen, men med $\frac{3}{4}$ af Staten. Seg vil paa ingen Maade miskjende Kommunalbestyrelsernes Samvittighedsfuldhed men man maa jo dog erkjende, at her kan være en Fristelse, som kan fremkalde megen Tilbøielighed til at have dette Moment for Die. So mere man finder, at Nabokommuner eller andre ikke tage det saa nøie, desto mere fristes man til at tilvende sin egen Kasse den Fordel, som ligger deri, at den Bedkommende ikke gaar over til Kommunens Kasse, men at $\frac{3}{4}$ af Understøttelsen falder paa Staten. § 5 handler om Understøttelsekasser. Den begynder ikke meget lovende, idet det hedder: „Endelig kan Understøttelsekassen indenfor Kommunens Grændser hjælpe“. Seg erkjender, at naar dette Forslag traadte i Kraft, vilde Kassen i Begyndelsen kunne udfolde en Virksomhed omtrent som den Hjælpekasse, hvorom jeg tillige med et andet Medlem har gjort Forslag; men det vilde være af meget fort Barighed. Det er jo visse Indtagter, der kunne tilflyde denne Kasse, det er frivillige Gaver og tvungne Statsbidrag og Kommunebidrag, efter Post 7 vel at nævne. Men naar man vil se, hvad Kassen tilsidst har at virke med, saa maa man læse § 7, hvor der staar: „Er en Understøttelsekasse ikke i Stand til at opfylde sine Forpligtelser efter §§ 3 og 4, modtager den de nødvendige Forskud af Kommunekassen. Udgifterne efter § 3 blive tilbagebetalt af Statskassen, og de efter § 4 fordeles mellem Staten og Kommunen henholdsvis med $\frac{3}{4}$ og med $\frac{1}{4}$ “. Deri ligger, at først skal Understøttelsekassen opfylde sin Forpligtelse, saalænge den kan det, og der ikke stilles videre Krav til den efter §§ 3 og

4. Bistnok kan Understøttelsekassen som almindelig Understøttelsekasse faae en Betydning i Begyndelsen; men saasnart det begynder at storte paa Midler, hvad saa? Saa sige Kommunekassen og Statskassen: Nei, vær saa god at fyldestgjøre Dine Dieneb, saalænge Du har Midler, kom til os, naar de ikke ere fyldestgjørende. Saa gaa alle Midlerne til at fyldestgjøre §§ 3 og 4, og § 5 faar Ingenting, fordi der Ingenting er, og Ingenting kan blive. Nu tør jeg sige, at det er en Selvfølge, at saa vilde de private Gaver og Kommunens frivillige Bidrag ikke komme, og Kommunernes eller Statskassens dertil knyttede tungne Bidrag efter Post 7 i § 2 heller ikke. Statskassen skal nemlig efter § 7 dække hele Udgiften efter § 3 og tre Fjerdedele af Udgiften efter § 4. Seg har taget det facilt ved at sige „i Begyndelsen“, jeg tror nemlig ikke, at §§ 3 og 4 ville stille saa store Krav i Begyndelsen; men paa et senere Stadium tror jeg ikke, at der fornuftigvis kan være Tale om, at de kunne fyldestgjøre Kravene, naar der skal gives Understøttelse efter § 5. Dg saa har man efter § 4 givet den legale Værdighed til Enhver, der har aabnet sig Døren til en af de nævnte Kasser, om den saa er aabnet nok saa lidt paa Klem; derimod har man efter § 5 henvist enhver Anden — han være nok saa værdig, nok saa stræbsom, han have slidt sig nok saa haardt gjen-nem Livet; han være nok saa hæderlig og nok saa trængende — til det offentlige Fattigvæsen, fordi man ikke har Noget at give ham. Derfor har jeg fra første Dreblik været imod at kombinere Understøttelsekassen ifølge §§ 3 og 4 med Understøttelsekassen ifølge § 5, fordi jeg tror, det vilde føre til, at Understøttelsekassen ifølge § 5 meget hurtigt vilde gaa til Grunde. Hvorfor man har givet Kommunen Forpligtelse til at give Tilskud efter § 4 men ikke efter § 3, veed jeg ikke ret, maaske er det for at opmuntre til Spar-somhed ved Benyttelse af Midlerne efter § 4, som ganske vist mere har Præget af en almindelig Fattigunderstøttelse, men det forekommer mig ikke at have Noget at sige. Det er ikke Kommunalbestyrelsen, som uddeler Understøttelserne, det er Bestyrelsen for Understøttelsekassen, og man kan altsaa ikke gjøre det, uden saa temmelig at erkjende, at der er en vis Solidaritet mellem Bestyrelsen for de Fattiges Kasse og Kommunalbestyrelserne, hvad jeg erkjender, der tildels er, fordi der er Medlemmer af Kommunalbestyrelserne delegerede til Understøttelsekassen. Den ærede Drøf-fører for Forslagsstillerne nævnte ganske i Forbi-gaaende en Yttring af mig, at jeg havde ment, at de samme Grundsatninger vilde blive gjældende i denne Kasse som i Sogneraadet; det er en Yttring, som jeg kun kan have brugt i Fattigudvalget, og da han har fremdraget den, tør jeg maaske nævne den. Seg har ikke ganske sagt, hvad det ærede Medlem sagde, men det er for Resten det Samme,